

Deel 2 – Belorado - Leon

Ruta Loukullus 1

Voorwoord.

Menigeen zal nog niet bekomen zijn van het verschrikkelijke verloop van de vorige Camino. Waarschijnlijk is het beste om alles maar te verdringen door gedachten over leuke dingen. Louk verdrong zijn ervaringen in eerste instantie met een stevige griep en in tweede instantie met spiritualiën. Inmiddels is het met hem weer normaal geworden, in zoverre je dit woord met hem in verband kunt brengen.

Nog even over het vervolg van de vorige tocht.

Toen Jean na het vertrek van Louk overbleef met de Caribische schone, zonk hem de moed spoedig nog verder in de schoenen. Zijn wandelschoenen met name. Charmant als hij is wist hij een effectief argument te bedenken om ook het hazenpad te kunnen kiezen. Hij liet de dames weten dat hij gezien zijn leeftijd niet meer in staat was met zoveel liefthalligheid in zijn eentje te kunnen blijven omspringen. Hij meldde zich af en was twee dagen na Louk teruggegaan naar zijn beeldschone woonoord en dito woning. Moet je weten dat zijn woonhuis 'Residence Roc Amour' heet. Eigenlijk begrijp je niet dat hij daar is weggegaan.

De dames overbrugden de resterende tien dagen wandelen in slechts vier, zeggende per dag wel meer dan 40 kilometer te hebben gelopen. Zij hebben Santiago dus bereikt, maar of dat te voet is gegaan zal door menig lezer in twijfel kunnen worden getrokken. (Tussen haakjes, als hier van lezer wordt gesproken dan wordt natuurlijk ook lezeres bedoeld. Dat geldt ook voor het vervolg van dit verslag).

In het begin van dit jaar zat Jean vol nieuwe plannen om dit jaar te kunnen uitvoeren. Hij stuurde maar liefst acht verschillende concepten, met de bedoeling er een of twee in april uit te kiezen en vervolgens te 'gaan doen'. In maart waren Nolly en Louk naar hun Camino vriendinnen Andrea en Esther in München op bezoek gegaan. Het was een geweldig weerzien. Er werd wel geschrokken dat de eerste ontmoeting al weer zes jaar geleden plaats vond. Schrikken vanwege het snel vltrekken van de tijd. Blijdschap echter dat ondanks het tijdsverloop de wederzijdse liefde nog steeds heftig gloeide.

Teruggekomen van de reis kregen zij enkele weken geen gehoor op het telefoonnummer van Jean. Van de zoon van Jean die in Madrid woont hoorden zij dat Jean erg ziek was en was geopereerd. Later vernamen zij dat Jean een zware darmoperatie had ondergaan en kort daarop werd door complicaties nog een operatie noodzakelijk. Hij had het dus flink voor de kiezen gekregen. Aan de telefoon klonk hij opgewekt en hij stond er op dat Nolly en Louk eind april bij hem en Maria langs zouden komen.

Zo gezegd zo gedaan, op Koninginnedag troffen zij elkaar in zonnig Sanary sur Mer. Het was gelijk duidelijk dat Jean nog erg moest bijkomen van de ingrepen. Bovendien moest hij nog een chemokuur van zes maanden ondergaan. Dat was bijzonder spijtig want dat betekent dat er voor dit jaar voor hem geen wandelprojecten meer inzitten. Hij moest nog erg voorzichtig zijn en veel rusten. Nolly en Louk zouden andere plannen gaan maken, maar zij zeiden Jean dat hij in hun hartjes warm opgesloten zou meegaan bij alles wat zij zouden gaan ondernemen.

Louk gaat in de herkansing. Daar waar het vorige keer in september misging gaat hij het volgende week weer opnieuw proberen. Dat is vanaf de plaats Belorado, twee á drie dagmarsen vóór Burgos. De plek waar vorig jaar de bocadillo con jamon met een gemene bacterie toesloeg.

Het motto is om deze tocht zo veel mogelijk dames uit de weg te gaan, althans als ze van tropische eilanden afkomstig zijn. Verder is het hebben van een open mind wenselijk. De bedoeling is om in ieder geval Leon te halen. Als dat is bereik dan heeft Louk de volledige Camino Francés afgelegd. Aandachtige lezers zullen zich nog wel herinneren dat Nolly deze tocht reeds heeft volbracht. Dat is voor haar reden om Louk alleen te laten vertrekken. Zij gaat dan op avontuur met onze dochters naar Marakech in Marokko. Louk is benieuwd hoeveel kamelen zij zullen opbrengen. Niet dat hij daar naar verlangt want hij heeft hoegenaamd niets met kamelen.

Er staat toch nog wel een geplande ontmoeting op het programma. Namelijk met Henk. Henk is een van de fijnste kerels bij gidsenorganisaties in Delft. Daaruit moge blijken dat het wel een bijzondere kerel moet zijn. Henk heeft de volledige Camino Francés tot doel. Hij is vandaag uit St. Jean Pied de Port vertrokken. Hij zond zoëven een SMS dat hij al bijna in Pamplona is. Daaraan kan je zien dat hij een goed gevoel voor humor heeft en dat hij altijd optimistisch is. Dat kan wel gezellig gaan worden als die twee elkaar treffen en van de Sol y Sombra gaan proeven.

Wij zullen de lezer op de hoogte houden over de ontwikkelingen. Indien er nog verzoeken zijn met betrekking tot het rapporteren van bepaalde thema's dan vernemen wij dat graag. Jullie goedgemutste, oh ja gisteren een nieuw hoed aangeschaft, peregrino.

Ruta Loukullus 2. Op weg naar Belorado.

Jullie scribent dankt het kleine groepje lezers dat op deel één van het verhaal van deze queeste op een of andere wijze heeft gereageerd. Ik begrijp wel dat ieder in volle spannende afwachting verkeert en bewegingsloos zit te wachten op de komende sensationele ontwikkelingen. Maar jullie moeten je wel realiseren dat het hier niet gaat om fictie maar om de reële werkelijkheid. Het gaat allemaal echt gebeuren!

Het was 28 mei omstreeks het 15^e uur. Een beetje grijs weer. Niks vrolijks. De stemming was enigszins gespannen. Zo dat onbestemde buikgevoel. Alsof je naar de tandarts moest of in een vliegtuig zou moeten instappen. Nu was er van beiden geenszins sprake. Louk moest een lange treinreis gaan maken. Eerst met het boemeltje naar Rotterdam, alwaar hij nog een kroket uit de muur trok, als ware het een laatste genieting van het rijke culinaire Nederlandse bestaan. In de Thalys was het wagon 16 plaats nummer 76. Deze informatie is speciaal voor de treineliefhebbers onder onze lezers. De Thalys is een gestroomlijnd ding en dat is ook te merken. Voor je goed en wel bent gewend aan de stoel moet je er al weer uit omdat je in Parijs Gare du Nord bent aangekomen. Dat deed Louk dan ook, dat uit de stoel komen om zich naar de Metro te spoeden.

De metro is een heel bijzondere ervaring. Je zit dicht op de mensen en je kunt ze goed bezien. Omdat je met een rugzak bent behangen komen ze niet te dicht bij je in de buurt. Zeker omdat ze er mogelijk explosieven in verwachten. Nu zijn zulke overwegingen bepaald niet slim te noemen. Want als je explosieven verwacht kan je beter helemaal niet in de Metro zitten. Nu moet gezegd worden dat de stemming in het geheel niet erg vrolijk was. De mensen keken strak, sommigen zelfs somber. Er zat een jonge man met oordopjes naar muziek te luisteren. Hij keek nog strakker dan

de rest. Louk fantaseerde dat hij wellicht iets van Wagner had opgezet. Het aanvankelijke idee dat hij wellicht naar de Matheus Passion zat te luisteren verwierp hij omdat het immers in het geheel niet het seizoen was voor deze muziek. Bovendien bestaan er mensen die juist door deze muziek bijzonder verheerlijkte gelaatsuitdrukkingen krijgen. De enigen die blij en hemels keken was een verliefd koppel. Natuurlijk is dat alleen voorbestemd te duren voor zolang de liefde voortduurt. Er zat ook een Aziatische man van enorme afmetingen te kijken met een oorwurmgezicht. Louk vermeed uit zelfbehoud oogcontact met deze persoon. Verder klonken er harde stemmen die tegen hun mobieltje zaten te kletsen. Raar dat zo diep onder parijse bodem nog ontvangst was. Mogelijk was er geen ontvangst en zaten die mensen alleen maar de tijd te verdrijven. Dan kan je beter tegen een mobieltje aan kletsen dan zonder. Tenslotte stopte de Metro bij Gare d'Austerlitz en stopte Louk met de rit.

train	n°	destination	départ	vole	à ce train
TGV 1 ^{re} 2 ^e CL	8823	NANTES	12'00	5	
TGV 1 ^{re} 2 ^e CL	8717	RENNES QUIMPER	12'05	4	
TGV 1 ^{re} 2 ^e CL	8627	RENNES BREST	12'05	4	
	8525	HENDAYE	12'10		
TER-CENTRE	862503	CHARTRES	12'15		
TGV 1 ^{re} 2 ^e CL	8323	TOURS	12'25		
	16751	LE MANS VIA CHARTRES	12'30		
TER-CENTRE	862511	CHARTRES	13'15		
EXPRESS 1 ^{re} 2 ^e CL	3431	GRANVILLE	13'30		
	8333	POITIERS	13'50		
TER-CENTRE	862517	CHARTRES	14'00		

In het station was maar één café – restaurant – brasserie. De biertjes waren er onwaarschijnlijk duur. Daarom bleef het maar bij één biertje. Trouwens eigenlijk wel handig om niet te veel te hoeven plassen als je in de couchette ligt. Wederom voor de treinliefhebbers het werd wagen 41 ligplaats 75. Eerste klas, dus

waren er maar vier couchettes in de coupé. Nu was het zo dat in de naastliggende coupé een Spaans gezin was en daar behoorde te liggen. Aan de andere kant van de wagon was ook een Spaans gezin aanwezig. Er waren kinderen bij beide gezinnen. De vaders waren goedgekapt en droegen oorkingen. De kinderen waren voor hun doen goedgehumt en brachten dat tot uiting door gillend door de gang op en neer te rennen. De vaders deden ook af en toe mee. De moeders echter vertoonden zich niet. Zeker ontoonbaar. Het rennen en het gegil duurde voort tot ver na twaalfen. Wat een misère als je denkt aan je duurbetaalde eerste klas kaartjes. Uiteindelijk werd het stil en kon de slaap intreden. Dat gebeurde dan ook.

De volgende dag was het opstaan en uitstappen in Irún. Aan de koffiebar was het weer dringen om een kopje te bemachtigen. Je weet zeker wel dat mediterrane mensen zo op zichzelf zijn dat zij niet in de gaten hebben dat zij in de rij aan het voordringen zijn. Toen Louk ingreep waren zij onmiddellijk bewust van hun omgeving en de medemens daarin. Er werd deemoedig toegegeven en verontschuldigd.

Na de heerlijke koffie was het vervolgens instappen in de Alaris in wagon 18 plaats 7A. Het was niet druk in de trein en Louk zat alleen. Hetgeen wel zo aangenaam was voor de andere reizigers. Zo kwam de trein aan in Burgos. Niet op het station dat er vroeger lag maar in een splinternieuw station Burgos Rosa de Lima geheten. Dat is wel een mooiere naam maar het is wel een heel stuk buiten de stad gelegen. Toen maar met de bus naar de stad. Daar het prepaid Spaanse telefoonkaartje opwaarderen en dan met de bus naar Belorado. Daar kwam hij ook ongeveer op het 15^e uur aan. Nu was er schitterend weer en ook die heerlijke Spaanse sfeer. Dat was een reis van 24 uur wel waard.

Intussen meldde Henk in een SMS dat hij Pensión Toni had gereserveerd. Een kamer met twee bedden. Wel zo prettig voor een goede nachtrust.

Gelijktijdig kwamen onze pelgrims bij het pension aan. De ontmoeting was hartelijk. Henk was in opperbste conditie want hij had er al een paar honderd kilometers opzitten. En zoals gebruikelijk na een forse wandeling was Henk dorstig. Louk was dat overigens ook doch in zijn geval had dat niets met wandelen te maken. Zij togen naar de schitterende Piazza Mayor. Louk leerde aan Henk het nuttigen van pacharan en sol y sombra. Zij zakten flink door en aten tussendoor een ensalate mixta, ternera (kalfslapje) met frites en ijs na. De stemming was gezet en dat zou zo blijven zoals later zou blijken. Maar daarover vertel ik jullie in de volgende episode.

Ruta Loukullus 3. Belorado – Villafranca Montagne de Oca 12 km.

Jullie konden lezen in het vorige deel dat Henk en Louk aardig hadden gesnoept van diverse lekkere dingen. Dan zou je verwachten dat zij direct nadat zij zich op hun bedjes gestrekt hadden in slaap zouden begeven. Immers morgen wachtte er weer een zware wandeldag met uitdagingen. Wat Henk betreft klopte deze verwachting, want hij had er de afgelopen weken er al ruim 200 km opzitten. Hij viel dan ook onmiddellijk in slaap.

Louk daarentegen lag na te denken over de vele indrukken van de afgelopen dag. Het voordringen van de opdringerige koffiobeluste Spanjaarden, De Marokkaanse mijnheer die vertelde dat hij zijn eerstgeboren zoon moest aangeven bij de Marokkaanse consul om de zoon aspirant Marokkaan te laten worden, enzovoort. Maar het meeste stond hij, of beter gezegd lag hij, stil bij de observaties in de Metro in Parijs. Al die bedrukte gezichten en die afwijzende lichaamstaal. Zelfs het verliefde koppeltje was er niet geheel schoon van. Stel je toch eens voor hoe somber die geweest zouden zijn als ze niet samen waren. Gezien het tijdstip was het aannemelijk dat men van het werk huiswaarts aan het keren was. Normaal is dat een goede reden om opgewekt te zijn. Louk had in zijn arbeidzame leven verscheidene Franse ondernemingen bezocht en goed leren kennen. De beelden van de bedrijfsculturen die hij daarbij had kunnen waarnemen waren zo verschillend van wat hij in de Metro zag. In die bedrijven waren de mensen bijzonder opgewekt, vol egards jegens elkaar en vooral tegenover hogergeplaatsten en klanten. Veelal prettige en sprankelende sferen. Wat een verschil met het beeld in die Metro!

Nu is het mogelijk te verklaren door het gegeven dat de sferen qua prettigheid van mensen in thuissituaties omgekeerd evenredig zijn met die op het werk. Maar dat is wel wat te eenvoudig.

Nu is de sociologie wel een redelijk eenvoudig vak, maar zo simpel zal het toch wel niet zijn. Dit overigens om de sociologen onder ons ietwat te prikkelen.

Louk mijmerde dat het wellicht meer te maken kon hebben met een soort volksaard. Aan de oppervlakte is de Franse samenleving hoffelijk, men probeert zich te onthouden van botheden. Dus zo heel anders dan bij ons. Maar dat fenomeen van hoofse correctheid, zo dacht Louk, zou wel eens een massale camouflage kunnen zijn van een gespleten gemeenschap en een harde en competitieve sociale structuren. De mens van binnen onvrij, achterdochtig en verkrampt maar van buiten correct, beschaafd en afstandelijk. Het merkwaardige is dat uit vroegere Camino ervaringen dit ook was waargenomen bij Franse Peregrinos. Afstandelijk correct, maar niet bijzonder genegen om anderen in wat nauwer contact toe te laten. Bepaald vrolijke types waren in deze groep buitengewoon zeldzaam. Omdat wetenschappers vaak plachten te menen dat dit soort uitspraken uitsluitend resultaat mogen zijn van wetenschappelijk onderzoek, moet uw scribe verklaren dat in dezen sprake is van praktische materiële perceptie.

Uit deze, voor hem, filosofische gedachten slaagde Louk er in om een thema voor deze Camino te synthetiseren. Hij koos ervoor zich af te wenden van het bovengeschetste model en dichter te blijven bij het omgekeerde. Deze Camino zou moeten staan in het licht van vrolijke blijheid en vergaande sociale interactie en desnoods met provocerende oprechtheid. Dat was zijn besluit en toen viel hij tevreden in slaap. Onnodig nog te vermelden dat hij met Henk een perfecte reisgenoot had om met dit thema op weg te gaan.

De dag, het was zaterdag, was zonnig. En zoals elke dag moest dat beginnen met een lekker ontbijt. In Pension Toni was dat niet voorhanden, dus gingen onze vrienden in het centrum naar een bar. Helaas waren er allen maar magdalena cakejes maar de cortado met verse zumo de naranja maakten het toch heel aangenaam. Terug bij het pension bleek de voordeursleutel niet te passen. Dan maar aanbellen. Een grauw gegrom klonk door de speaker, zoiets als "welke idioot belt hier nu in het week-end om acht uur aan". Ter wille van de gevoelige lezers onder ons hebben wij dit niet precies uit het Spaans vertaald. Uiteindelijk werd alles opgelost en onze vrienden gingen Belorado met prachtig weer verlaten. Het avontuur was op gang gekomen.

Omdat het de eerste dag voor Louk was werd besloten om als gewenning voor hem niet te lange afstand te gaan lopen. Het werd maar 12 km tot het dorp Villafranca Montagne de Oca. Je ziet hoe dat toevallig ook weer met Fransen te maken had, maar dat terzijde. Onderweg in een gehucht werd koffie gedronken. Er zat een jonge vrouw, Josephine uit Ierland. Henk had haar al eerder ontmoet. Hij stelde Louk voor als tiger. Dat wekte een licht cynische vrolijkheid bij de Ierse. Sindsdien werden onze vrienden door haar aangesproken als Camino-tigers.

Door de korte wandelafstand kwamen zij al rond het middaguur in het dorp Villafranca en nestelden zij zich op een terras voor El Pajero. Een hostel en restaurant. Er was een enorme parkeerplaats waar intensief van gebruik werd gemaakt. Dat leverde voor onze vrienden een levendig beeld van op- en afgaande voertuigen en een drukte van komende en gaande mensen. Praktisch allen gebruikers, van het terras. Het woord nuttigaars is eigenlijk nauwkeuriger want er werd flink geconsumeerd. Dit levendige beeld werd door onze vrienden met intense belangstelling gevolgd en zij lieten niet na dit uren te volgen en een ander te bespreken met zowel vochtige als droge consumpties.

Er kwam een groep Spaanse peregrinos waarvan enkele heren in een ogenblik twee halve liters bier, per persoon, achterover sloegen en verder gingen pelgrimeren. Bij die zelfde groep was een wat rijpere dame met ontegenzeggelijk een grote dosis charme. Zij kwam bij onze vrienden aan tafel zitten. Dat is voor Spanjaarden heel ongewoon. Nog ongewoner was dat ze geen toestemming daartoe vroeg. Heel buitengewoon was het dat ze haar schoenen uitgooide en haar blote benen en dito voeten voor de vrienden op tafel legde. Terwijl ze met haar wijsvinger tussen haar tenen zat te friemelen verklaarde de dame dat ze schoon waren. Ze bedoelde haar voeten. Toen liet zij een tortilla met champignons aanrukken. Ze nodigde de vrienden uit om van haar tortilla te proeven. Ook de donker gebakken en verschrompelde champignonnetjes. Maar indachtig de nabijgelegen voeten van de dame zagen de vrienden daar maar van af. Intussen praatte de dame honderduit en verklaarde uit Barcelona te komen en daarom een onafhankelijke assertieve vrouw te zijn. De situatie werd beëindigd na het verschijnen van een flink doorleefde en tevens met een zware rugzak beladen man. Hij verzocht de dame hem te vergezellen bij het vervolgen van de Camino. Zij schikte zich welwillend in dit verzoek. Zij vertrok met nog de mededeling te doen dat Catalunya eindelijk eens bevrijd moest worden van de madrileense terreur. Onze vrienden wensten de man veel sterkte. Hij moest veel letterlijk en figuurlijk dragen, maar hij kreeg er vast ook veel voor terug.

Toen kwamen er twee Duitse dames. De een was een bijdehandje en de ander was een zoet engeltje. Althans zo dacht Louk erover. Henk was een verlegen typetje, althans op dat moment, en verdiepte zich in de lekkere olijfjes die op tafel waren gezet. Hij was nog in gedachten bij de barceloonse en was hoegenaamd nog niet openvoor de Duitse dames voornoemd. Eigenlijk wilde hij liever gaan internetten. Dat was wel spijtig want later zouden de dames in kwestie meermaals in beeld verschijnen. Dan hadden zij beter gelijk grondiger kennis kunnen maken. Nu hadden zij zich enkel aan elkaar voorgesteld aldus Margret en Susanne.

Het werd dus internetten. Dat was eigenlijk vrij normaal verlopen totdat een oudere vergrijsde pelgrim vroeg of iemand zo vriendelijk wilde zijn om zijn SD memory-kaart in de computer muis te stoppen. Hij had gehoord dat zo iets bestond. Eerst dachten de vrienden het een niet goed geslaagd grapje betrof. Maar de heer geloofde stellig in de mogelijkheid en had maar matig waardering voor de geringe computerkennis van onze vrienden. De pelgrim ging troosteloos en ongelukkig heen.

Na het internetten werd het hoog tijd voor de siësta. Tijdens de avondmaaltijd viel het oog op een man met een aristocratisch uiterlijk. Hij had twee kinderen van ongeveer zeven jaar bij zich aan de dis. Het was opvallend hoe de kleintjes zich als volwassenen aristocraatjes gedroegen. Strenge opvoeding zeker. Verder zat er een man aan een andere tafel volbeplakt met pleisters in het gezicht. Zo ongeveer als een dame met selectieve kleurspoeling bij de kapper. Maar bij deze man zat het dus allemaal in het gelaat. Hij was een fietsende Duitse pelgrim en die dag was hij uitgegleden en had met zijn gezicht een stuk van de camino afgelegd. Fanatieke lui die Duitse fietsers. Verder geen bijzonderheden. Bijna iedereen sliep in de albergue behalve onze tigers, die voor het hostel gekozen hadden.

Ruta Loukullus 4. Villafranca Montagne de Oca – Atapuerca 18 km

Fris en opgewekt werden onze vrienden wakker. Het ontbijt was nabij, dat wil zeggen in El Pajero.

Alweer cakejes, alles went dus dat ook. Het weer was niet overdreven zonnig in de zin van veel te warm en daarom goed voor een echte etappe. Voor het pension trad al heel vroeg wat pelgrimsvolk langs. Belachelijk zelfs. Om zeven uur liepen er al fanaten te marcheren. Gelukkig wel stilletjes. Dat kon ook anders, ze hadden ook uit volle borst liederen kunnen zingen. Daarover later.

Intussen was voor het pension een koppel met ontzaggelijk grote rugzakken gaan zitten om even ergens wat orde op zaken te stellen. "Waar komen jullie van", vroegen zij, het logische antwoord was, "van Delft". "Nooit van gehoord zei het koppel". "En jullie", was de wedervraag, "uit Finland" was het antwoord. "Wacht even, is dan niet ergens achter bij Groningen?". Zo die was even raak!, hihhi, moet je maar niet met Delft spotten. Meer indruk maakten de Finnen met hun wandelpraktijk. Zij liepen gemiddeld 40 km. Per dag. Gisteren 43 km! Dat was wel heel erg veel, voordat onze tigers het goed en wel beseften waren de Finnen al weer op pad. Zo maak je inderdaad no nonsense afstanden. De Finnen werden weliswaar nimmer meer gezien.

Het zou in het verdere verloop van gebeurtenissen blijken dat er meer personen waren die exorbitante afstanden liepen en daaraan ook nog genoeg voor zichzelf beleefden.

Onze tigers hadden een wat andere beleving. Zeg maar "lazy dogs or slow foxes". In de geest van de fanaten. Daar dachten zij zelf wel anders over. Zij vonden zichzelf snelvoetige dragers van cultuur en edele waarden. Zij zouden die dag 19 km. Gaan doen.

Hoe het ook zij na, Villafranca veranderde de agricultuur van het landschap in een non cultuur van wildernis en bosige heuvels. Soms zacht en soms wild glooiend verhieven de bergen van Oca zich in het landschap. Nog groen was het wilde gras dat binnen enkele weken zou worden verdord door een ongenadige zon, welke nu reeds begonnen was haar droogmakende gloed over het land uit te spreiden. De bomen waren van een soort die Henk en Louk niet konden benoemen. Zij hadden kronkelige stammen alsof de wrede geseling van de natuur hen tot reflexachtige bewegingen dwong, danwel de scheutige pijn hun stammen tot de gruwelijke misvorming dwong. De enige dieren die je hier kon waarnemen waren gelijk de troost bij al dit geweld. Het waren kwikstaartjes en af en toe een leeuwerik. Zij waren gezonden om met hun liefelijke geluiden op te roepen de helse depressie terzijde te schuiven en op te richten met verheffing en ontsnapping van de kwellingen die uit de aarde alhier ontsproten.

Hier en daar was ook nog een gedenksteen voor een gevallen pelgrim. Daar sta je even bij stil, om je te realiseren dat dit goede prikkels zijn om je bewust te worden dat je niet op vakantie bent. Er was een uitzicht over het landschap bij Fuente de Monjapán. Over de boomtoppen in de glooiingen van de Oca. Van boven af leek het een als een landschap gecamoufleerd door natuur.

Na dat punt ging het weer omlaag, en zoals dat vaak voorkomt ook weer omhoog. Henk en Louk kwamen in een landschap dat beiden onmiddellijk deed terugdenken aan hun diensttijd. (Toen nog onvrijwillig). Brede omgeploegde banen die weg hadden van de sporen van een tankslag in brede omgeploegde stukken heidegrond. Spontaan begonnen Henk en Louk te zingen. Zo klonk het:

*Auf der Heide blüht ein kleines Blümelein
Und das heißt: Erika.
Heiß von hunderttausend kleinen Bienelein
Wird umschwärmt Erika.
(und so weiter)*

Hoe groot was hun verbazing dat uit nabij liggende bossen en struiken plotseling stemmen klonken welke het lied vervolgden met enthousiaste instemming:

*In der Heimat wohnt ein kleines Mädelein
Und das heißt: Erika.
Dieses Mädels ist mein treues Schätzelein
Und mein Glück, Erika.
(und so weiter)*

In dat struweel lagen dus diverse buurlanders te rusten of anderszins te zijn. Wie kan ons duo nu euvel duiden dat Erika een geliefd gespreksonderwerp werd? Trouwens gespreksonderwerpen genoeg. Ofschoon Henk en Louk elkaar alweer een paar jaar kennen was het er nooit toe gekomen om details over elkaars levens te vertellen.

Louk onderbrak af en toe de goede gesprekken door zo nu en dan een lied te zingen dat hij van zijn driejarige kleinzoon Koen had geleerd. Het gaat over diens juf van de peuterklas, die ook Susanne heet.

*Susanne, ik weet dat er bij jou veel mannen zijn,
elke keer weer een ander, en dat doet mij pijn!*

Zou hij zo onder de indruk gekomen zijn van de Susanne die hij al eerder als lief engeltje classificeerde? Dat is niet te geloven zij is minstens een halve kop groter dan hij! Aan de andere kant is de Susanne van Koen minstens twee en halve keer groter dan Koen. Je weet het eigenlijk nooit. Laten wij voorlopig maar vaststellen dat affectie

onafhankelijk is van uiterlijke kenmerken. Wat wel een feit was dat Louk de naam vaker lispelde dan gezien de omstandigheden strikt noodzakelijk was.

Het wilde landschap veranderde weer een beetje naar cultuurgebied. Toch nog onverwacht dook San Juan de Ortega uit een diepte in het zicht. Deze San Juan, samen met zijn collega Santo Domingo, hebben zich in de 11^e eeuw verdienstelijk gemaakt voor het pelgrimswezen. Zij lieten bruggen bouwen, legden wegen aan, zorgden voor refugios en hielden rovers uit de buurt. Dat leverden hun heiligheid op. Daar hebben onze huidige regeringsleden het nakijken naar. Niks Santo Emilio Eurlings of zoiets.

Het gehucht is eigenlijk niets meer dan een kerk met de crypte van de heilige San Juan en een soort kloostergebouw dat nog steeds refugio is. Het is een heel sfeervol spiritueel plekje in de 'middle of nowhere'. Overdag, althans niet om er te overnachten is het best aangenaam. Henk en Louk zochten een plekje onder een parasol en kochten een limonade en een bocadillo. Toen kwamen Margret en Susanne aan. Graag gingen zij bij onze vrienden plaatsnemen en dat deden zij ook. Maar er deed zich iets anders voor, daar kwam Irmtraud aangerold en ze eiste de plaats op waar een rugzak op stond opgesteld. Zij won het van de rugzak en zij ging zitten. De stoel vulde zich gewillig met Irmtraud maar het ging ook een tijdje door, om de stoel heen. Toen de massa tot rust was gekomen keek Irmtraud om zich heen en stelde eenvoudig vast dat Henk en Louk minkukels waren. Dezen voelen de misprijzing vroegen zich verwonderd af waarom. Even nadenken leverde het inzicht op dat zij natuurlijk te licht waren in de ogen van de vrouw die minstens 120 kilo moest wegen. Vanuit dat perspectief was te licht bevonden zijn wel draagbaar.

Desondanks wierp Irmtraud en haar ijskoude blik een diepe schaduw tussen onze vrienden en de vriendinnen. Na hun consumpties te hebben genuttigd onder het voeren van een stroeve conversatie, gingen onze tijgers wederom, zij het schielijks, huns weegs. Er was na het dorp een splitsing. Je kon via twee opties verdergaan. Hopelijk gingen Margret en Susanne links en Irmtraud rechts. Vermoedelijk is het inderdaad zo gegaan, want Irmtraud is sindsdien niet meer waargenomen. Pffft. Toch bleef Irmtraud nog lange tijd nawerken. Vooral op momenten dat of Henk of Louk riep "daar komt Irmtraud aan", koude rillingen en angstige blikken dwaalden rondom. Van lieverlee sleet de opmerking niet maar de uitwerking ervan wel.

Onze helden kwamen aldus volgens plan aan in Atapuerca. Zij kozen niet voor de albergue maar voor een hostel. Dat was hostel Papasol. Oftewel zonnige pappa of zonnige aardappel. Er zijn gevallen beschreven waarbij tussen beide proposities nauwelijks verschil werd vastgesteld. Ze waren de enige gasten. De patcheran die werd geschonken was huisgemaakt. Werkelijk van bijzondere klasse. De hostalera

was grootmoeder en zij had haar kleinzoon te logeren. Het was immers pinksterweekend. Het jochie van een jaar of negen was eerst wat stilzwijgend, maar door de warmte van Henk ontdooide hij weldra. Ook het vloeiende Spaans van Henk was daarbij van onschatbare waarde. Het jochie werd steeds vrijer en blijer. Louk vond nog een zakje smarties in zijn buiktas en gaf die aan het jongetje. Dat werd zeer gewaardeerd.

Toen Henk en Louk zich later in hun kamer installeerde kwam het jochie met een handvol gelatineachtige stengels en bood dit als versnapering aan. Niet eens onaangenaam qua smaak ofschoon het uiterlijk ernstig geleden had in de warme handjes van het jochie.

Toen werd het tijd om Atapuerca te verkennen in de heerlijke zonneschijn. Er was in 1053 een veldslag geleverd tussen twee broers, en hun manschappen, welke de verhouding tussen Castillia y Leon en Navarra voor eeuwen bepaalde.

Er waren ook resten van prehistorische mensen gevonden. Met name de Homo Antecessor. In een gebouw was een expositie ingericht. Het leek wel een beetje op een fotoverzameling van een nudistenclub voor harige en basale mensen.

Voor de goede orde, deze twee feiten bij Atapuerca hadden op zich geen samenhang. Ofschoon pacifisten onder ons hierin gemakkelijk argumenten en feiten zouden kunnen vinden om hun overtuiging verder te motiveren en kracht bij te zetten.

Na de fototentoonstelling kozen onze vrienden voor het enige terras in het dorp dat tevens ook nog zonbeschenen was. Een heel ander en triviaal thema dus na het voorgaande. Daar troffen zij Martine en Remco uit Den Haag. Henk had ze al eerder ontmoet. Een hartverwarmend jong stel van amper twintig jaar. Ze zagen er nog jonger uit dan ze waren maar wisten precies wat ze wilden en waarom ze de Camino liepen. Een van de bijzondere ontmoetingen waardoor de Camino zo speciaal is. Zie liepen grote afstanden en sliepen desnoods in de open lucht als dat zo mocht uitkomen.

Intussen was het jochie van de hostel komen opdagen en had in de bar voor Henk en Louk voor ieder een zakje chips gekocht. Hij gaf het hen en passant en verdween zonder bedankjes af te wachten.

In de albergue was zo beetje de hele wereld aanwezig. Henk ontmoette pelgrims die hij al van eerder kende en waar hij al mee had gelopen en die hij als Caminovrienden in zijn hartje had ingesloten. Chenay uit Zwitserland, Nicole uit Duitsland, Patrick uit België en David uit Spanje. Buiten Patrick allemaal flamboyante persoonlijkheden. Chenay is een vrouw voortgekomen uit een Spaanse moeder en een Turkse vader. Het kan ook andersom zijn maar dat neemt niet weg dat zij heel mooi is met een sterk mysterieuze vleug. Ze woont en werkt in Zürich. Nicole is een lange en slanke Naturmädchen. Vriendelijk, intelligent en nuchter met blosjes op de wangen en een stem als van een piepjong meisje. Patrick is een vriendelijk ogende man van midden veertig. Hij is stil hetgeen waarschijnlijk uit Belgische verlegenheid voortkomt. David was een knappe stoere vent met helblauwe ogen een stevig gebruind gelaat en een haarbundel die als een stralenkrans om hen heen krulde. Zijn naam deed hij goed uitkomen want hij was niet groot. Eigenlijk maakte het niet uit of hij nu zat of dat hij stond. Hij was Spanjaard maar hij werkte in Ierland in een, jawel, Italiaans restaurant. Ze waren allen erg aardig. Dat moet natuurlijk ook wel zo zijn als je bevriend bent met Henk. Want hij heeft wat dat betreft een bijzonder fijne neus.

De drank had al rijkelijk gevloeid toen onze vrienden aankwamen. Louk had nog het geluk het laatste restje tequila te mogen opmaken. Buitengewoon plezierige stemming. Margret en Susanne waren er natuurlijk ook. Maar zij stelden zich letterlijk heel nuchter op en onttrokken zich aan de rumoerige feestvreugde. Henk en Louk volgden niet lang daarna hun voorbeeld en gingen naar het hostel om van het avondmaal te genieten.

Opvallend was dat de rode wijn hier niet in de koelkast had gelegen. "Natuurlijk niet", zei de gastvrouw, "hier doen wij dat niet". Het was al opgevallen dat in deze streken de rode wijn altijd uit de koelkast komt. Jammer in de beleving van onze vrienden en daarom zaten zij vaak met hun handen om de fles geklemd teneinde de temperatuur wat omhoog te krijgen. Oppervlakkige waarnemers dachten dat het hebbelijkheid was. Of nog erger als ze beiden met hun handen aan de fles zaten.

Het menu was een ensalade mixta, een heerlijk gegrild half kipje en limoenijs na. Na de sol y sombra volgde de verdiende slaap in de antieke kamer van de oude hostel. Het was hier werkelijk heel bijzonder qua sfeer en qua beleving van het moment. Iets om nog lang te onthouden.

Ruta Loukullus 5. Atapuerca - Burgos 22 km.

De volgende dag was er geen ontbijt in het hostel. Dus dan maar proberen in de bar van gisteravond. Laat die nu tegen de verwachting in open zijn en daarna volgens verwachting alleen maar voorzien te zijn van cakejes. Wat ontbijt betreft natuurlijk want er was genoeg ander spul te krijgen maar daar was het niet het geschikte tijdstip voor. De vrouw achter de bar toonde een lichaamstaal dat schreeuwde van ongelukkigheid en mistroostige capitulatie. Het was intens triest te zien hoe de vrouw het leven ternauwernood kon torsen. Al zuchtend gaf ze de bestelde zaken af en lusteloos ontving ze de betaling.

De mannen gingen ietwat bedrukt de Camino op. Het weer was erg goed, zelfs iets te warm. En eindje buiten het dorp dachten onze vrienden een dode olifant in de berm te zien liggen. Een olifant was het niet, het was een dame die in de buitenlucht de nacht had doorgebracht. Ze sliep nog in haar slaapzak. Aan de haardracht kon worden vastgesteld dat het een vrouw betrof. Wegens de omvang van de slaapzak mompelde Henk, "Het is toch zeker Irmtraud niet?" Het had haar inderdaad kunnen zijn, maar de vrienden voelden zich prettiger door ijlings de Camino te vervolgen.

De af te leggen afstand was ongeveer 20 km. Tot hartje Burgos. Wegens het warme weer voelden Henk en Louk enorme behoefte aan iets kouds te drinken. Ze wisten dat in het dorp Cardenuela geen bar was. Maar omdat er wel een herberg was bestond de kans dat er een klein winkeltje zou zijn. Niet te ver weg zagen zij een vrouw aan komen lopen met in beide handen een plastic boodschappentas. "Hoera" riepen de vrienden, "er is tenminste een winkeltje". Verheugd versnelden zij hun pas. Maar toen zagen zij, dat de vrouw bij een afvalcontainer aangekomen beide tassen erin slingerde. Met een gebaar van 'ziezo' liep ze weer weg. De tigers in verslagenheid achterlatend.

Uiteindelijk kwamen zij bij een terrein waarin kennelijk recent een vliegveld was aangelegd. Daar moesten zij helemaal omheen lopen. Wel 5 km. Over warm asfalt. Toen bereikten zij de eerste bouwwerken van Burgos. Het is bekend dat dit een bijzonder saai stuk van 7 km. Is, door industrie gebied waar ook nog weinig schaduw geboden is. De vrienden besloten wat velen reeds vóór hun besloten, het saaie stuk met de bus af te leggen. Ze hoefden niet lang te wachten en daar was de bus. Louk is altijd te beroerd om zijn rugzak af te doen als hij korte stukjes in bus of trein zit.

Ergens achterin zaten zij naar buiten te kijken. Henk vroeg of Louk al herkenningspunten van de stad zag. Louk draaide zich om want hij zat met zijn rug naar de rijrichting. Dat doende zwiepte hij de vrouw, die ongemerkt naast hem was komen zitten, van haar stoel. Grote consternatie maar de vrouw nam het gelukkig sportief op. Dat was wel een fraai binnenkomertje in Burgos.

Ruta Loukullus 6. Burgos – Hornillos del Camino 19 km.

De bus stopte op een steenworp afstand van het hotel waar onze vrienden wilden overnachten. Je moest alleen nog maar even oversteken en langs het standbeeld van El Cid lopen. Het voetgangersverkeerslicht stond op rood, dus wachtten zij keurig met een zee van andere mensen. Toen het op groen sprong riep Louk, "verde" hetgeen volstrekt juist was want dat betekent groen in het Spaans. Niet echter volgens een heer die hem staande hield. "No verde, berde, zo moet je dat uitspreken", De man gebood Louk om het op de juiste wijze te herhalen. De poging van Louk was nog niet correct genoeg, hij moest het weer herhalen. En voor straf nog eens drie keer extra. Toen het goed was zei de man, "nu niet meer vergeten hoor!". Dat was zeker en vast een schoolmeester.

In het hotel was nog plaats en zij kregen een heel behoorlijke kamer voor een schappelijke prijs. "Berde" zei Louk tegen de receptionist. Die begon er onmiddellijk aan te twijfelen of hij er wel verstandig aan had gedaan om de tigers binnen te laten.

Op het terras was het weer genieten. Daarna cultuur. Op naar de kathedraal. Binnen was het geweldig indrukwekkend. Wat een overweldigend stoffelijke presentatie van het rijke Roomse leven. Alles in een fantastische staat van onderhoud. Op een paar plekjes werd nog gerestaureerd. Je kon de verse verf nog ruiken. Het was waarschijnlijk een antiek recept voor een vernis gemaakt van een oplossing van schellak in ethanol. Natuurlijk kon het ook zijn dat de restaurateurs stiekem achter het scherm zaten te borrelen. Sol y sombra ruikt bijna hetzelfde. Ze kwamen het niet te weten.

Wel kwamen zij onder de indruk weer buiten in de stralende zon. En wie kwamen zij daar buiten op het plein tegen, jawel, Chenay, Nicole, Patrick en David. Wat gezellig. Borrelen zou niet gaan want David moest weer terug naar Ierland alwaar hij weer aan het pizza bakken moest. De anderen bleven bij hem om het afscheid intens te beleven.

Na wat geslenter door de mooie stad onder de platanen van de boulevard gingen zij eten op het plein voor de kathedraal. Natuurlijk begonnen zij met morcilla de Burgos. Dat is een beroemde specialiteit van de stad. Bloedworst gevuld met rijst. Spaghetti was bedoeld als een ode aan David en het ijs na was om te bekoelen.

Toen de vrienden na het uitgebreide eten en het uitgebreide bespreken ervan rustig richting hotel slenterden kwamen zij Margret en Susanne weer tegen in gezelschap van een pelgrim uit Straatsburg waarvan de naam, van de man dus, hen nu ontschoten is. Henk raakte in gesprek met de man en weldra bleek dat zij een gemeenschappelijke kennis in Straatsburg hadden. Iemand die Henk had leren kennen gedurende zijn Europese ambtelijke loopbaan. Een dame die iets met een

restaurant te maken had, tenminste als uw scribent het goed onthouden heeft. Hij had namelijk meer oog voor de dames. Zij boden de vrienden een 'Letztes Glas im stehen' aan. Louk stak daarbij een sigaret op. Margret was daar verbaast over en vroeg "rook jij en vertel mij eens waarom rook jij?".

Nu is Louk niet snel verlegen met een antwoord en hij zei "omdat ik gelukkig ben" doelende op hereniging. "Ik heb van mijn leven nog nooit zo'n smoes gehoord van een roker", en ze besloot onmiddellijk dat dit bijzondere exemplaar op een foto moest worden vastgelegd. Zo gezegd zo gedaan. Louk nam zijn kans waar en nodigde Susanne uit om op zijn schoot zittend te worden gefotografeerd. Ze aarzelde wat en ze zei "ik hoop dat mijn aanstaande man deze foto niet onder ogen zal krijgen, want ik ga binnenkort trouwen" Maar ze deed het wel. Louk wist haar te troosten met het voorstel dat er ook een foto moest worden gemaakt waarbij hij op de schoot van Susanne zou gaan zitten. Dat vormt tegenwicht tegen het feit dat hij al 38 jaar met Nolly getrouwd is.

De dames zouden nog een paar dagen in Burgos blijven en dan naar huis terugkeren. Zij hadden de Camino nu volledig afgelegd. Vorig jaar waren zij van Burgos naar Santiago gelopen en nu van St. Jean Pied de Port tot Burgos. Het voorstel om kennis te maken met de lekkere drankjes die Henk en Louk zo graag dronken wilden zij graag aannemen maar zij moesten vóór tien uur terug zijn in de albergue. Dus dat lukte niet meer. Adressen werden uitgewisseld en er werd innig afscheid genomen. Toen ze weg waren beloofde Louk plechtig aan Henk dat hij de naam van Susanne niet meer zou lispelen noch anderszins gebruiken. Dat was voor Henk een hele geruststelling.

Toen werd het weer eens tijd voor hoogstaande gedachten. Louk kreeg een associatie met het ver van huis verkeren en probeerde het gedicht dat hem te binnen schoot te citeren. Maar hij kwam niet verder dan het refrein.

Sulina, Braila
Sulina, Brest
Sulina, Singapore
achter de vest

Beiden hadden een seniorenmomentje en wisten het niet meer in haar geheel te op te halen. Zelfs de naam van de dichter kwam niet meer boven drijven. Dat was reden voor een onrustige nachtrust. Meerdere dingen speelden door elkaar.

Maar de volgende dag moesten de vrienden verder. Eerst de stad uit en dan voorlopig op een vlak stuk de Meseta betreden. Dat is een hoogvlakte op ca. 900 m boven de zeespiegel, waar het negen maanden heel koud placht te zijn en drie maande een helse hitte heerst. Aan het einde van de 20 km. Naar Hornillos del Camino lag wel een flinke heuvel. Voor de vlaklanders was het een echte berg. Het bestijgen was behoorlijk inspannend maar het afdalen des te erger. Niet voor niets had het stukje omlaag de naam matamulos, muilezelmoordenaar. Omdat onze vrienden tijgers waren kwamen zij er zonder noemenswaardige kleerscheuren vanaf. Waarschijnlijk door de hoogte kwamen de hoogstaande gedachten weer op. Ineens riep Henk, "Slauerhoff, dat is de dichter!". Zo kwam alles weer op zijn pootjes terecht en onze vrienden in Hornillos del Camino.

Het is bijna een gehucht. Maar er was een leuk pension en heel aardig restaurant aan een klein pleintje voor de kerk. Het pension had naast slapen en ontbijt ook een massage inbegrepen. Dat vonden de vrienden wel interessant. Het bleek een massage douche te betreffen. Die nog niet eens bleek te werken. Nou moe!

Bij de kerk was de albergue. Zo kwam het dat alle pelgrims bij elkaar op het pleintje kwamen te zitten op stoeltjes van het restaurant tevens bar. De bar deed goede zaken.

Op dat pleintje zat een vrouw uit Californië. Ze sprak jan en alleman aan met een luide stem en met een soort Spaans dat kwadratisch was vermengd met een Amerikaans koude aardappelen accent. Dat zij vergeven want wie zonder accent is werpe de eerste steen. Neen, deze dame placht na elke zin in een hysterisch luid gelach uit te barsten. Werkelijk een eruptie. De echtgenoot moest dit al lang hebben ondergaan want hij zag er ietwat geërodeerd uit. Willig en zwijgzaam. Zij kreeg van onze vrienden de naam 'Californisch lachebekje'. Ofschoon de verkleinende vorm van het tweede woord ietwat overdreven was te noemen.

Er kwam ook een jonge vrouw, blauw gekleed, aangelopen en vroeg of er een pension in het dorp was. Dat wisten onze vrienden precies te omschrijven. Zij verdween weer en werd niet meer gezien die avond.

Op een gegeven moment, het wachten op de aanvang van de avondmaaltijd duurde erg lang, zaten een grote groep mensen wat stilzwijgend te wachten. Henk keek om zich heen en zag allen maar ouderen op de stoeltjes zitten. "Lieve hemel" zij hij, "het lijkt hier wel de binnenplaats van een bejaardenhuis". En zo was het.

Toen ging de bel en mocht iedereen het restaurant binnen. Bij de vrienden zat een ernstige stille Spaanse oudere heer. Heel zwijgzaam en erg ingetogen. Het kwam dus niet tot een goed gesprek.

Het menu was meloen met serranoham, albóndigas en ijs na. Het was hier waar zij de psychopaat voor het eerst zagen. De man was mager en had een hoekig klein donker gezicht met daarin wild en bozig kijkende blauwe ogen. Hij was verschrikkelijk ziek en liet dat duidelijk merken door te kermen dubbel te klappen en veel misbaar te maken. De restaurateur nam zijn verantwoordelijkheid en belde een dokter. De psychopaat, laten wij hem voortaan maar P. noemen, moest aan de telefoon komen en een consult ondergaan. De dokter stelde kennelijk vast dat het flauwe kul was want hij ondernam geen actie. P. ging waggelend en misbarend terug naar zijn tafel waar zijn vriend zat. Henk is een goede observator en hij zag dat de vriend voortdurend aandacht schonk aan een dame aan hun tafel. Later zou Henk door deductie op geniale wijze vaststellen wat hier aan de hand was.

Na het eten was het weer tijd voor de bedjes en ieder keerde teug naar de slaapplek en een vredige rust daalde neer op Hornillos.

Ruta Loukullus 7. Hornillos del Camino – Castrojeriz 20 km.

Al weer vroeg op pad naar Castrojeriz, 21 km. Vlak landschap en een stralend blauwe lucht.

Louk is geen snelle loper en vaak maakt hij foto's. Zo kwam hij achter bij Henk en werd hij ingehaald met een jonge dame gekleed in zwart, met een grote hoed en zonnebril. Ze kwam uit de buurt van Salzburg en heet Maria. Van beroep masseuse. Na een tijdje vroeg ze herken je mij niet meer?" Louk schrok en dacht even dat het met haar beroep te maken zou kunnen hebben. Natuurlijk geheel ten onrechte want hij heeft op dat terrein geen enkele ervaring. "Gisteravond vroeg ik naar het pension" zei Maria. Toen herinnerde hij zich de in het blauw geklede vrouw. "Doch gisteren waren Sie Blau!", zei hij. En dat is nu niet bepaald handig om tegen een Duitstalige dame te zeggen. 'Gisteren was je lazarus'. Verwarring alom. Maar het kwam wel weer goed na wat excuses. Zo bereikten ze toch nog in goede sfeer Hontanas en ook weer

Henk had intussen een terrasje gevonden. Maria ging na een drankje weer verder en de heren bleven nog even wat hangen. Tot plotsklaps een vogel er behagen in had gezien om boven op Henk zijn hoofd een poepje te doen. Nu is de structuur van Henk zijn hoofd zodanig dat het weer snel te reinigen was en mede dankzij de aanwezigheid van een nabijgelegen fontein was het euvel snel verholpen. Louk stelde voor Henk te troosten met een kusje op de plek waar het poepje was neergekomen. Henk vond dat onnodig omdat hij dan wederom genoodzaakt zou zijn om gebruik te maken van de fontein.

Dus gingen zij maar ongekust verder op een hooggelegen pad met een schitterend uitzicht over het landschap en zo kwamen zij bij de ruïne van Arco de San Antón. Het was een 14^e eeuwse hospitaal ooit opgericht ten gerieve van de pelgrims. Een enthousiaste man uit Burgos had het in eigendom en had er een geïmproviseerde albergue van gemaakt. Achter een plastic zeil stonden stapelbedden welke plaats boden aan een dozijn gasten. Buitengewoon Spartaans. P. liep er ook rond en was met zijn vriend bezig blikjes bier uit een automaat te trekken en ook te nuttigen. Hun toon was ruzieachtig en P. keek buitengewoon woest. Het was heel curieus. In een hoekje zat een vrouw heel ernstig een flesje cola leeg te drinken en intussen uitermate weemoedig naar onze vrienden te kijken. Een treurig gezicht bij iemand bij wie onze vrienden een zeer lief karakter veronderstelden. Zij kwam op hen af en stelde voor een foto van hen samen te maken. Dat deed ze dan ook. Het voorstel om van haar met haar eigen camera een foto van haar te maken sloeg ze af omdat ze geen camera bij zich had.

Toen ging het maar verder met de laatste kilometers naar Castrojeriz. Wat wel jammer was dat P. met onze tigers ging meelopen. Steeds boos achterom kijkend waar zijn vriend nu bleef. En die bleef. Nu was het denkbaar dat P. zich zou gaan afreageren op onze tigers, die zich nu wat welpjes begonnen te voelen. Op dit moment kwam Henk met het geniale inzicht dat P. en zijn vriend een homostel was en dat P. verscheurd werd door het ontrouwe gedrag van zijn vriend. Althans diens gebrek aan voldoende aandacht.

Het buitengewoon mooie profiel van de stad kwam in zicht. Kijk maar.

Een berg met een kasteelruïne op de top en een stad die innig de voet van de berg in een om omkringelende lintbebouwing omstrengelt.

Aan het begin van de stad was een klooster met een grote kerk. Bijna met het allure van een kathedraal. Daartegenover een bar met de lieflijke naam 'de appel'. Onze vrienden streken er neer en begonnen met een groot glas van Beierse afmeting de emoties van de dag te verwerken. Maria schoof ook nog langs met de mededeling "op het volgende terras zien wij elkaar wel". Dat was fout want zij hebben elkaar nimmer meer gezien. Dat was uit strategisch oogpunt jammer want het is eigenlijk wel handig om in geval van voetproblemen een professionele masseuse in de buurt te hebben.

Op een pleintje troffen onze vrienden later twee Brabanders die uit Brabant waren komen fietsen. Zeer enthousiaste knullen die het voor elkaar kregen om met de kreet 'dos bier' twee cañas te bemachtigen. Zij hadden haast om in Santiago aan te komen, want daar zouden hun echtgenotes hen binnen enkele dagen opwachten. Elders zag Henk in de verte Christin over het plaveisel huppelen. Hij kende haar van een eerdere ontmoeting. Ze was te ver weg om contact te leggen.

Er was ook een koppel met een klein meisje. Ze waren al eerder gespot. Boven op een stapel overjarige stropakketten. Wel drie meter hoog. Eerst hoorden zij een kirrend lawaai en toen zagen zij de man met het kind over het stro klauteren. Maar toen de moeder er ook bij kwam verdwenen de akelige bijgedachten weer. Het bleek een heel innig gezin die met elkaar op de Camino op rustige, die eigenlijk op serene wijze aan het genieten waren van de tijd, plaats en elkaar. Buitengewoon mooi.

Het avondeten was niet zo mooi. Een Russische salade, dat ging wel. Maar de calamares americana waren te vet om op je vork te nemen, laat staan om te nuttigen. Dit was het enige culinaire dieptepunt van deze periode. Want de pelgrimmenu's zijn weliswaar goedkoop maar doorgaans zeer smakelijk. Tot overmaat van ramp had de mousse limón een structuur die weg had van uithardend beton. Zeg maar mousse betón. Er was wel een lichtpuntje door de aanwezigheid van een sympathiek ouder Iers echtpaar uit Tipperary. Zij hadden moeite met de spijskaart en namen uit veiligheid het zelfde menu als onze vrienden. Zij vonden het wel lekker.

Terug in hostel El Mesón bekeken onze vrienden nog een corrida of twee op de TV in de bar. Nadat er een verwoede vergeefse strijd was geleverd met een eigenzinnige vlieg konden Henk en Louk gaan slapen. Overigens was de strijd met de vlieg niet zo heroïsch als de strijd tijdens de corrida, de vlieg besloot gewoon weg te vliegen door het open venster.

Ruta Loukullus 8. Castrojeriz – Frómista 25 km.

Als je Castrojeriz uitloopt dan zie je gelijk voor je een enorme steile helling. Eigenlijk zou je het liefst weer terug willen gaan naar je warme bedje in de hostel waar warme en vriendelijke mensen zich hadden ontfermd over de koffie en de lekkere croissant bij het ontbijt. Maar ja het is net als het leven, de tijd gaat verder of je wilt of niet. Zo moet je ook verder op het pad dat voor je ligt, hoe onaantrekkelijk dan ook. Je ziet dat zelfde gevoel bij de medepelgrims, er is een zekere spanning en men is niet zeer geneigd tot gesprekjes.

Dan kom je aan bij de voet van de berg en dan lees je op een bordje, links de berg, Alto Mostelares geheten, en rechts zie je de richting aangegeven matajudios. Voor de wielrijders. Letterlijk betekent dit de plaats waar Joden worden vermoord. Macaber nietwaar? Tegelijk uit een oud verleden maar ook weer zo van de huidige tijd. Matajudios, matapalestinas, matamores enzovoort. Je beseft dat er in de wereld zo veel ten goede is veranderd maar ook zoveel onveranderd is gebleven.

Op de berg heb je een overweldigend overzicht over het strakke landschap. In de verte zie je de rode rugzak van Henk, ook zo in zijn eigen gedachten verzonken.

En dan opeens komt er een bijzondere persoonlijkheid je achterop gelopen. Het is een buitengewoon lange man. Je zou niet durven schatten hoe lang hij is. Bijna eerbiedig kijk je tegen hem aan en je bezielt de wankelende elegante gang van zijn lange ranke benen en lijf. Zoals je een giraffe gracieus ziet benen met de enorme lengte. Het is bijna een visionaire beleving. De man heeft een vriendelijk gezicht en kijkt je welwillig aan als hij je voorbijschrijdt. Je ziet dat hij op sandalen loopt en ergens in de hoogte hangen om zijn nek wandelschoenen waarvan de hielen stukgelopen zijn. Je vraagt ernaar en de man keert zich rustig om en kijkt op je neer. Zijn stem klinkt van enorme hoogte. Hij moet natuurlijk flinke en lange longen hebben. Als hij spreekt dan klinkt de stem als het ware vanuit de hemel met een warme echo. Alsof de Heer spreekt. Vriendelijk zegt hij dat hij de schoenen gaat opsturen naar de fabriek. Ze voldeden niet aan het doel maar ze zullen worden gerepareerd. Hij keert zich weer terug en schrijdt verder, grote passen en dat gaat snel. Hij straalt een harmonie uit met zichzelf en met zijn omgeving. Rust en genieting. Het is inspirerend om deze instelling van geest over te nemen. Gelijk voel je dat je hiermee wel twee keer zoveel aankunt dan met je eigen gewone tred van lopen.

Nadenkend ben je verbaasd over een dergelijke uitstraling. Wat zal die man moeite hebben om in een stapelbed te kruipen dat wellicht 40 cm. te kort is om hem een fijne nachtrust te kunnen geven.

Hoe moet hij door deuren heen die, als hij niet oppast zijn hoofd pijn zullen doen. Men ziet hem verder schuifelen met de slingerende lange benen. Hij is zowat een mythologisch figuur ergens van de Olympus nedergedaald tot de Camino.

Fromista is 26 km. verder. Onze vrienden zien Nicole uit Hamburg ook nog langskomen. Haar twitterende meisjesstem positief jakkerend op de wegen vooruit. Bij een bron zit een vrije vogel drankjes en hapjes te verkopen. "Una cola por favor" zeg je, "solo?" vraagt de man. "Of wil je er nog whisky bij" gult hij. "Wat kost het?", "donativo" zegt de man. Hij is blij en iedereen is blij. Dat is het gevoel dat je bij de Camino keer op keer tegenkomt. Dat is zo buitengewoon.

In een primitief dorp was nog wat koffie te krijgen en dan ging het verder op een pad tussen hoge populieren. Hoe speciaal was het weer dat onze lange metgezel er weer achterop kwam aangelopen en daarna weer tussen die hoge bomen in harmonie als het ware in de camouflage van de populieren in de horizon weggleed.

Langs het Canal de Castilla waan je je weer in het Nederlandse landschap. Water, riet en kwakende kikkers. In de verte rommelt het onweer. De wolken dreigen afwisselend tussen grijs en donkergrijs.

De druppels begonnen stilaan te vallen, maar de wind was er ook nog en knokte met de wolken om voorrang. Het hing erom, doe je de poncho aan of niet? Zullen die druppels weer drogen door de wind of niet. Allemaal beslissingen.

Bij de sluis brak de bui toch door. Bliksemschichten en kletterende regen. Geen moment om van de fotogenieke sluis foto's te trekken. Schuilen onder een afdak. Henk en Louk schoven haastig Fromista binnen. De stad is niet aantrekkelijk, op twee kerken na. Hostal de Santiago bood gastvrij onthaal. Het was tijd voor een siësta. De weg was best wel lang en de indrukken zo mogelijk nog enerverender.

Dankbaar leggen onze vrienden zich te bed om bij te komen. Dat duurt niet zo heel lang. Althans niet zo lang als zij zich zouden hebben gewenst. De lokale school, of scholen, hadden hun leerlingen over de stad uitgestort. Op zich geen punt, ware het niet dat zich voor het hostel de lokale speelplaats bevond. Tevens de hangplek van de lokale moeders. Het lawaai was oorverdovend. Wat kunnen Spaanse kindjes een herrie maken! Dus voortijdig was het gedaan met de siësta. Het was koud en winderig.

Later tijdens het diner hoorden Henk en Louk een overweldigend gelach in combinatie met het koude aardappelen Spaans. Ja, het Californische lachebekje was er ook. Net doen of ze er niet waren. Stilletjes het menu wegwerken en nog wat slaapdrankjes tegenaangooien op een terras langs de steenweg. Vrachtwagens trokken voorbij en landbouwvoertuigen. Als ware het een gemechaniseerde Camino.

Buen Camino zeiden de tijgers en gingen geeuwend naar bed.

Routa Loukullus 9. Dit is een deel met uitsluitend foto-impressies.

Ruta Loukullus 10. Frómista – Carrión de los Condes 20 km.

Van Fromista naar Carrion de los Condes is de Camino een rechte weg van 20 km. langs de straatweg. Om er wat variatie in te brengen heeft men een alternatieve weg als optie die voor een stuk door landerijen gaat. Daardoor komt men door het dorp Población de Campos. Daar kwamen Henk en Louk het Ierse koppel weer tegen. Het zou vandaag hun laatste etappe worden want Tipperary riep uit de verte, ook al is het een lange weg te gaan. Overigens een redelijk saaie etappe want het land is vlak en er is alleen landbouw. Het weer was guur winderig, maar gelukkig bleef het droog, voorlopig.

Zo op hun normale tempo lopend werden Henk en Louk ingehaald door een koppel, dat er met marathon snelheid voorbij scheurde. Henk herkende het fladderende meisje uit Castrojeriz. Tot een gesprek kon het niet komen, wel was er een stofwolk om tegenaan te kijken. Maar zo te zien moesten ze Duits zijn. De vrouwelijke variant van wat Jean 'der Pantzerbrigade' placht te noemen. Bij een kruising van wegen was een bron. Meestal houden pelgrims bij een dergelijk punt even halt. En in dit geval was er wel een achttal aan het verpozen. Onze vrienden kwamen erbij. Ze waren er nog nauwelijks of er kwam een bestelauto aangereden over het stoffige pad. Er sprong een man uit en die begon zuurtjes uit te delen. Toen pakte hij een stempelkussen en stempel en ging ieder een stempel op de credential zetten. Hij schreef er zijn naam bij, Pepe, en verklaarde bij iedere stempel dat je met Pepe vriend voor altijd was geworden. Even plotseling als hij kwam verdween hij weer. Jawel, die Pepe weet tenminste hoe je vrienden maakt.

In Villasilva was wederom een kroeg. Daar aangekomen troffen Henk en Louk 'de Pantzerbrigade' aan. Gebogen over warme chocolademelk. Het waren Marlies uit Frankfurt en Christin uit Thüringen. Marlies, begin 50, met de uitstraling van een vriendelijke tante. Christina, midden 20, was van het sterrenbeeld leeuw. Nu leek zij ook sprekend op een leeuw. Uitstaande manen en een rustige zelfverzekerde blik. Zij had zonder te schminken als Nala kunnen meespelen in The Lion King. Maar zij had pijn in een been en daarom hadden zij besloten in dit dorp te blijven. Overigens ondanks de pijn in haar been kon ze met een reuze snelheid lopen.

Henk en Louk gingen door naar Carrion. De weg langs de straatweg was er saai. Om te voorkomen dat er voertuigen op de Camino zouden gaan rijden staan er op iedere oprit voor landbouwvoertuigen vier flinke betonnen palen. Op ieder paal staat de Camino schelp afgebeeld. Het lijkt wel hersenspoeling als iedere paar honderd meter langs de palen loopt. Alsof je niet zou weten waarmee je bezig bent.

In Carrion aangekomen bij Hostal la Corte, deed de receptioniste een vrij hoog prijsvoorstel voor de kamer. Henk en Louk moesten bedenkelijk kijken en onmiddellijk ging 20% van de prijs af. Zij besloten voortaan bij elk prijsvoorstel elkaar bedenkelijk te gaan aankijken. Toen zij de stad wilden verkennen werden zij overvallen door een verschrikkelijke regenbui. Dat werd een tijdje schuilen, eerst onder een afdakje en daarna in de kroeg. Dat was wel de katers op het spek binden, want zij hadden weer flink geproefd, terwijl het buiten zo plensde. Het avondeten was in de Hostal. Sopa ajo Castilliana, albóndigas en ijs.

Het was koud en ongezellig weer buiten dus daarom gingen de vrienden maar bijtijds naar bed.

Ruta Loukullus 11. Carrión de los Condes - Calzadilla de Cueva 18 km.

De volgende morgen was Louk vanuit de kamer foto's aan het maken van de tegenover liggende kerk. En wie schetst zijn verbazing. Daaronder op straat liepen Marlies en Christin die er al weer 6 km op hadden zitten op dit vroege uur. "Wij zien jullie in het volgende café" riepen zij. Zo gezegd zo gedaan in het eerste de beste café zaten inderdaad de dames maar ook P., de psychopaat, als herinnering voor degenen met een matig korte termijn geheugen. Hij zat al weer aan het bier en keek nog even woest als voorheen. De vriend was er niet bij. De dames keken gelukkig heel anders, het leek er even op dat Christin poezig keek en zat te spinnen bij de goede koffie. Op zich niet vreemd voor felix soortigen. In ieder geval was het heel gezellig. Op P. na dan, die met een luid staccato zat te converseren met de barman.

Ieder ging daarna zijn weg de dames met full-speed voorop. De heren hadden die ochtend een gewaagd ontbijt besteld. Gebakken eieren met ham. Nu is de Spaanse versie van gebakken ei zoiets wat wij gepocheerd ei zouden noemen, maar dan niet in water, maar in olijfolie. Die olie komt in belangrijke mate met het ei mee op het bord, en al doende in de magen van onze vrienden. Dat was een veel te zware aanslag op die nuchtere magen. Het heeft nog minstens een halve dag geduurd voordat zij zich weer een normaal mens voelden. Voor zoverre daar natuurlijk sprake van kan zijn met dit stel.

De weg was eigenlijk de Via Trajana. Aangelegd door keizer Trajanus om Rome met Astorga te verbinden. Astorga was één de Romeinse hoofdsteden in Spanje. De weg was de eerste 6 km voorzien van een asfaltlaag en daarom niet bijzonder aangenaam om te lopen. De vrienden verlangden naar een echte Romeinse heirbaan. Toen die eindelijk kwam, toen zij er eigenlijk kwamen, bleek dat nog onaangenamer om op te lopen. Het lag vol kleine keitjes en dat doet een aanslag op het voetenwerk. Wel 10 km lang! Wat hebben die legionairs er indertijd bij moeten afzien. Er dreigde regen en dat was voorspeld en er was op het hele traject niets aan horeca te verwachten, dat was ook voorspeld.

Over horeca gesproken, een lezeres liet weten dat er toch wel een hoog terras en café gehalte was vast te stellen uit de verslagen. De Camino lijkt op een kroegentocht, waarbij de cafés ver uit elkaar liggen. Of dat in haar beleving nu goed of minder goed was liet de lezeres niet weten en jullie scribent had niet de durf daar naar te informeren. Het is namelijk zo dat de vrienden erg sociaal en culinair geïnteresseerd

zijn. Onderweg op pad kom je natuurlijk wel vogeltjes en bloemetjes tegen maar daar is toch wel gebrekkig mee te communiceren. Verder is het op den duur ook wel eentonig om te vermelden dat er weer 15 leeuweriken, zes kwikstaartjes en één kiekendief waren gezien. Dat wil ik wel vermelden in de verslagen maar er is vrees dat de delen van deze Camino minder belangstelling zullen krijgen dan thans. Bovendien tref je in de horeca meer mensen en ook zeker meer eten en drinken. Vandaar, begrijpt u, mevrouw?

Het land was op de via uitermate vlak en je zag er helemaal niets aan gebouwen. Alleen maar graanvelden. Verder was er steeds dreiging van regen. Je kon heel erg ver weg kijken. En ineens zag je rechts aan de via iets wat op parasollen respectievelijk parapluïen leek. Dat kan niet waar zijn! Dichterbij gekomen bleek die indruk nog steeds te zijn. Een fata morgana?

Er waren zo weinig pelgrims op dit gedeelte van de Camino. Wie zet nu een terras in de middle of nowhere. Welnu, iemand had het gedaan. In weerwil van de gidsen en andere routebeschrijvingen. Er was een barretje en een klein winkeltje in een container en er stonden tafels en stoelen. Er was zelfs een barbecue ontstoken. En om niet te vergeten, parasollen. Dat kon je niet negeren, zelfs als dat het terras gehalte nog verder zou opvoeren. Dat deden de vrienden dus ook niet. Koffie voor Henk en Kas limón voor Louk. Intussen was ook de in zich zelf gekeerde dame, van San Antón, komen aanzitten. Zij liet zich een bocadillo roosteren met worst en tomaten belegd. Terwijl zij zat te smullen trokken de vrienden weer verder. En toen barstte de regen los, vergezeld met wilde windvlagen. De poncho's deden goede diensten.

Calzadilla de Cueva kwam maar niet in zicht. Nu moet je weten dat de Meseta een hoogvlakte is met doorgans onprettige weersomstandigheden. Daarom zie je daar, anders dan elders in Spanje, de steden en dorpen in verlaagde gedeelten van het gebied zijn aangelegd. Zo was het ook met Calzadilla. Ineens zie je wat witte huizen en dat is het dan. Vooraan lag de albergue. Weer zo een met stapelbedden, nog geen meter van elkaar verwijderd, en dan met zo'n 40 mensen bij elkaar. Geen wonder dat Henk en Louk bij hun gewoonte bleven om een hostel te pakken. Gelukkig was er ook een hostel en het heet heel toepasselijk Santiago. Henk had ingeschreven want hij liep weer voorop. Louk hoefde alleen maar een stempel op zijn credential te krijgen. Achter de balie was geen mens te bespeuren. Wel lag er een sigaret op de balie een zwart plekje te branden.

Louk attendeerde de camarero op dit feit. "Ja, dat is een peuk van de baas" en hij liet het erbij. Kijk dat zijn nu eens bijzondere verhoudingen van wederzijds respect voor bazen versus medewerkers. Uiteindelijk brandde de peuk volledig op.

Het hostel was enorm van afmeting een hele grote gelagzaal. Daarin verzamelde zich zo'n beetje alle pelgrims want hier was het enige restaurant. Merkwaardigerwijze begonnen de Duitstaligen onder hen zich te verenigen in een grote kring. Henk en Louk deden daarbij ook mee omdat zij Duits spraken. Marlies en Chritistin, een Oostenrijkse fietser, nog een Duitser, een koppel uit Zwitserland en Paul uit Denemarken. Het Zwitserse koppel intrigeerde enorm. Ogenschijnlijk was er een leeftijdsverschil tussen hen. Sommigen dachten dat het gewoon zo was en weer anderen dachten dat het moeder en zoon was. Maar wie durft de opmerking te plaatsen "leuk hé om met je moeder te wandelen". Niemand, dus het raadsel bleef onopgelost. Paul was een taaie rakker die zei dat hij wel zo'n 40 km per dag verstouwde. De volgende dag zou hij 64 jaar worden en dat zou hij vieren door om zeven uur te vertrekken en nog meer te lopen dan gebruikelijk.

Dit hele stel kwam bij het avondeten bij elkaar aan tafel met daarbij nog Christina uit Berlijn en Philippe uit Gent. Het was heel gezellig en omdat er veel mensen aan tafel zaten werden er ook veel flessen wijn op tafel gezet. De patroon, je weet wel van de peuk op de balie, had er geen moeite mee om nog meer flessen aan te voeren. En het werd toch vrolijk! Het menu was ensalata mixta, gebakken tonijn en een banaan na. De stemming was "Frohsinn" in optima forma. Louk vond het leuk om een act op te voeren van het konijn dat hij die dag had gezien. Hij gebruikte de bananenschil om zijn oren wat konijnig te laten lijken. Christin, de leeuw, niet te verwarren met Christina, kreeg gelijk weer binding met de Lion King of zo je wilt Junglebook en ze zei lispelend "zal je mij schrijven als je terug bent". Louk beloofde dat terwijl zijn oren wat gingen afzakken. Henk ging op Christina inspelen en hij begon te zingen "Ich hab noch ein Koffer in Berlin". Als ik het goed heb een hit van Hildegard Kneff. Christina reageerde uiterst koel. "Vreemd" zei Henk "dat heb ik nu altijd als ik dat lied zing. Ik heb geen idee waar dat mee te maken kan hebben". De Belg had allang afgehaakt. Geen idee waarom.

Ruta Loukullus 12. Calzadilla de Cueva – Sahagún 22 km.

Merkwaardig genoeg bood het hostel geen ontbijt aan de gasten. Dus dan maar in een volgende pleisterplaats. Dat was Ledigos. Zoals overal hier een klein gehucht met bijna uitsluitend lemen bouwwerken. Huizen, schuren bedenk het maar leem is daar favoriet. In dat lemen dorp was in een barretje de koffie van uitzonderlijk kwaliteit. Met een cakeje erbij, type Magdalena, was het ontbijt weer gedaan. Daar zat ook de treurig kijkende ingetogen vrouw die al een paar keer eerder gespot was. Ze heet Gesina en ze komt uit de buurt van Hof, dicht bij de Tsjechische grens. Ze raakte in gesprek.

Omdat ze op het platteland was opgegroeid had ze de gewoonte alles en iedereen te groeten wat ze tegenkwam. Het scheelde niet veel of ze groette nog de brievenbus die daar stond. Het werd een heel verhaal over haar leven. Dat kan gemakkelijk vrijuit gedaan worden omdat je elkaar hoogstwaarschijnlijk toch nooit meer zult tegenkomen. Ze was belastingconsulent bij een der grootste consultanciën in Duitsland. Dat paste wel goed bij haar ingetogen somberheid. Je bent immers een soort tollenaar. Gesine en Louk liepen een paar uur samen op voortdurend kletsend. Tot grote verbazing van Henk bleek Louk nu wel snel te kunnen lopen. Hij kwam samen met Gesina wel mijlen voorop. Dat kwam natuurlijk door Gesina en niet door Louk. Gesina vertelde dat ze thuis een man had zitten die knarsetandend zat te wachten op haar. Ze was van plan wel drie maanden weg te blijven. Gesina legde uit dat zij met haar man al 18 jaar samen waren, waarvan de laatste twee jaar getrouwd.

De man was een enorme plakker en hing helemaal aan haar. Figuurlijk gesproken, wat letterlijk kon natuurlijk niet waar zijn, anders was hij hier aanwezig geweest. Gesina had dus een soort ontwenningsskuur voor haar man beoogt door op de Camino te gaan. In San Nicolás del Real Camino haakte zij af omdat het plaatsje zo goed aanvoelde. Henk en Louk gingen verder naar Sahagún. Voor die plaats werden zij weer ingehaald door de 'Pantzerbrigade' en gevierend liepen zij de stad in. In hostel Escarcia vonden zij onderdak. Door het dreigende weer oogde de stad niet erg aangenaam. Het was zondag en toch ontbrak hier de gewoonlijke paseo van de bewoners. Uit verveling zijn Henk en Louk maar heel luxe gaan eten.

Ruta Loukullus 13. Sahagún – El Burgo Ranero - km

De volgende dag was slecht en regenachtig weer. Gelijk maar de poncho's aangedaan. Marlies wilde meelopen omdat Christin nog tot tien uur wilde uitslapen. In de stromende regen liepen zij langs de mooie oude gebouwen. Maar door het weer viel daar niet van te genieten. Het waaide al hard toen ze de stad uitliepen maar dat liep gaandeweg op tot storm. Ook nog tegenwind.

Henk vertelde dat hij dat gedroomd en dat hij wie van de drie speelde. Met André van Duin. Men moest de goede André raden en Henk had van André gewonnen. Je moet weten dat Henk ongelooflijk goed Ome Joop kan spelen. Dat was dan ook het enige lichtpuntje die dag. Het was hard tegen de wind tornen over het vlakke land. Na 17 km ploegen kwamen zij in El Burgo Ranero.

Over het eerste hostel waar zij aankwamen schreven de reisgidsen een goede beoordeling. Maar de prijs was eigenlijk wel hoog voor dit verlaten lemen gat. De truc van bedenkelijk naar elkaar kijken slaagde niet. Dan maar naar de volgende. Daar was een luidruchtige oma het een en ander aan het regelen. Met driftige gebaren dreef zij onze mannen in een klein kamertje waar een douchecel was die paste als een maatkostuum. Maar veel goedkoper was het wel. Beneden troffen zij zowaar weer, luid lachend, het Californische lachebekje. Door behoedzaam een plekje te kiezen konden zij het lachende geweld ontkomen. Lachebekje bleef bij de bar hangen en vermaakte zichzelf met lokale manspersonen. Hoe de manspersonen er zelf over dachten viel te raden aan hun plotseling toegenomen consumptiegedrag. Sommigen zeggen dat je van ondermeer zuipen doof kan worden.

Het eten was heel aangenaam. Paëlla, calamares en meloen na.

Ruta Loukullus 14. El Burgo Ranero – Leon 19 km.

De volgende dag was weer stormachtig en weer die verdraaide Via Trajana. Toen besloten de tigers maar een dag over te slaan en met de bus naar Mansilla de las Mulas te gaan. Die dag zou het dan nog 19 km naar Leon zijn. Onderweg kwamen zij Christina tegen die samen met Philippe liep. Een leuke ontmoeting die weliswaar kort duurde omdat onze vrienden weer koffie wilden drinken in Villarmoros. Over de Rio Torio liep een smalle lange brug welke uiterst gevaarlijk was voor de wandelaars. Je had maar 50 cm ruimte en de vrachtwagens scheerden rakelings langs je heen. Een drietal mannen was aan het pelgrimeren met een wagentje en een ezel ervoor. Een man fietste steeds vooruit om de weg te verkennen. De voorstedelijke industrie was al bereikt maar de stad zelf was nog niet in zicht. In Valdelafuente aten zij samen met Christina en Philippe een heerlijke bocadillo met ham. Bij die gelegenheid vertelde Louk aan Henk dat zijn Camino in Leon zou zijn afgelopen. Dat wist Henk maar er was een optie voor Louk om verder door te gaan. Wegens uitgeoefende druk van het thuisfront leek het Louk verkieslijker om die optie niet te nemen. Dus dat werden de

laatste gezamenlijke stappen van onze Camino tigers. Niet gemakkelijk overigens. Leon kwam in zicht, maar Leon lag in de diepte, er moet aldus langs een onooglijk steil en geërodeerd pad omlaag gelopen worden. Daar bleek dat de verkenner van de ezelwagen een grote vergissing had begaan. De wagen was op dat pad vastgelopen en kon niet meer voor- of achteruit. De mannen stonden uitgebreid te delibereren. Het kon de ezel worst wezen.

Toen de urbane grenzen waren bereikt besloten Christina en Philippe om een albergue vóór de stad te betrekken. Er werd innig gezoend en Philippe mocht, zij het aarzelend, ook meedoen. Alsof het een afscheid betrof voor immer.

In de stad troffen zij ook nog Chenay en Nicole. Terwijl zij met elkaar spraken reserveerde Louk per telefoon een hostel dat hij kende van een vorige keer. Daar aangekomen was het een ravage van jewelste. De hele voorkant van het trapportaal werd gesloopt door een stel potige kerels met drillboren. Gelukkig bleef het daarbij en was de kamer stil en gerieflijk.

De kathedraal van Leon werd ook bezocht. Hij is niet zo spectaculair als die van Burgos, maar hij is van een heerlijke architectonische harmonie en van binnen indrukwekkend. Om stil van te worden. En dat wil wel wat zeggen bij onze spraakzame kameraden.

Henk kocht een buskaartje naar Ponferrada om vandaar zijn weg naar Santiago te vervolgen en Louk kocht een treinkaartje naar Delft. Dat zou dus het einde worden van bijna twee weken samen dag en nacht lief en (geen) leed delen. Gezellig was het geweest en tegelijk indrukwekkend om te mogen meemaken wat de Camino voor iets spectaculairs is. Op gepaste wijze bezochten zij diverse horecagegelegenheden. Toen begaven zij zich in Morpheus armen.

De volgende morgen gingen zij samen op pad en namen bij het busstation afscheid. Ieder zijn eigen Camino gaande.

Einde van dit deel